# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. M.,** zastoupeného Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké nám. 180/2, Písek proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích** se sídlem Prokišova 5, České Budějovice, ve věci kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 10 Ca 167/2005,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

**II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích („žalovaný“) ze dne 9. 8. 2004, č. j. 3174/150/2004. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Písku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 20931/04/097930/4703/Po.

Ze spisu vyplývá, že Finanční úřad v Písku dodatečnými platebními výměry č. 231/2000 a č. 233/2000, oba ze dne 10. 10. 2000, stěžovateli vyměřil na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1996 a 1997 částky 193 720 Kč a 136 608 Kč. Oba tyto výměry byly zaslány žalobci, a to tak, že dne 16. 10. 2000 byla zásilka uložena u pošty, kde ji žalobce osobně převzal dne 23. 10. 2000.

Dne 20. 10. 2000 byla finančnímu úřadu doručena plná moc, datovaná ke stejnému dni, udělená žalobcem ing. F. M. k zastupování před správcem daně.

Podáním ze dne 18. 2. 2004 ing. Fr. M. požádal správce daně jménem žalobce o sdělení důvodu rozdílu mezi dříve vyměřenou daní a daní vyměřenou dodatečně a zároveň se odvolal proti shora citovaným dodatečným platebním výměrům.

Toto odvolání zamítl Finanční úřad v Písku rozhodnutím ze dne 27. 2. 2004, č. j. 20931/04/097930/4703/Po, když konstatoval, že odvolání bylo podáno opožděně. K převzetí napadených výměrů totiž došlo dne 23. 10. 2000, takže 30-denní odvolací lhůta nebyla zachována.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítlo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích shora označeným rozhodnutím ze dne 9. 8. 2004. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný především označil za irelevantní námitku, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny, jelikož v době vydání i odeslání těchto výměrů nebyla správci daně prokazatelně známa existence plné moci pro ing. M. k zastupování v daňovém řízení, který v době vydání ani odeslání výměrů nebyl zmocněn k zastupování žalobce.

Krajský soud v Českých Budějovicích napadeným rozsudkem zrušil shora citovaná rozhodnutí obou finančních úřadů, a to proto, že předmětná plná moc byla správci daně doručena dne 20. 10. 2000 a od tohoto dne proto byla vůči němu účinná. Správce daně proto sice doručoval dodatečné platební výměry správně pouze žalobci, neboť v té době ještě zastoupen nebyl, nicméně počínaje dnem 20. 10. 2000 musela být rozhodnutí doručována již daňovému poradci. Z tohoto hlediska je nerozhodné, kdy bylo správcem daně vydáno rozhodnutí, nýbrž „zda bylo po 20. 10. 2000 doručeno i jeho zástupci“. Protože tak neučinil, bylo porušeno ustanovení § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Povinnost doručovat zástupci žalobce by totiž nebyla dána jen tehdy, když by byla plná moc doručena správci daně po doručení předmětných výměrů, k čemuž však v daném případě nedošlo, a to i proto, že k fikci doručení by došlo teprve 15 dnů od uložení zásilky, tzn. od 16. 10. 2000. Jelikož tedy žalobce měl zástupce s omezenou plnou mocí, nemohla začít plynout lhůta pro odvolání proti dodatečným platebním výměrům za situace, kdy tyto výměry nebyly doručeny též zástupci. Proto krajský soud citovaná rozhodnutí zrušil pro vady řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 2 Afs 202/2004, vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení. Ratio decidendi tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu spočívalo v tom, že v přezkoumávané fázi daňového řízení bylo posledním úkonem správce daně vydání a odeslání dodatečných platebních výměrů. Pokud by správce daně obdržel předmětnou plnou moc ještě před tímto okamžikem, není pochyb o tom, že by tyto výměry mohly být za dané situace (tzn. jednalo se o omezenou plnou moc) řádně doručeny jen tehdy, pakliže by byly zaslány jak daňovému subjektu, tak také jeho zástupci. Situace v projednávané věci však byla skutkově jiná: k doručení plné moci správci daně došlo až poté, co platební výměry byly prokazatelně odeslány, tzn. v době, kdy správce daně již žádné úkony nečinil a pokud by tak učinil, konal by nadbytečně. Soud proto uzavřel, že pokud by za dané situace správce daně byl povinen rozhodnutí zaslat znovu zástupci daňového subjektu, musel by fakticky předchozí úkon „zopakovat“, přestože k tomu nebyl zákonem povinován, jelikož jeho činnost byla v této fázi daňového řízení již skončena. Právně významným okamžikem, od něhož se v projednávané věci odvíjel i běh 30-denní odvolací lhůty (a následné nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů), bylo proto doručení stěžovateli, nikoliv jeho zástupci, jelikož k předání plné moci správci daně došlo až poté, co byly tyto výměry vydány a odeslány.

V reakci na to vydal krajský soud nový rozsudek ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 10 Ca 167/2005, kterým v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stěžovatelovu žalobu zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel nyní posuzovanou kasační stížnost, namítající nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. Stěžovatel tvrdí, že k dokonání úkonu správcem daně nedojde předáním písemnosti k poštovní přepravě, nýbrž teprve jejím doručením. V daném případě k řádnému doručení daňovému subjektu nedošlo

a odvolací lhůta proto začne běžet teprve tehdy, až bude rozhodnutí správce daně řádně doručeno novému zmocněnci.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* Tato procesní výluka je logickým důsledkem vázanosti právním názorem vyplývajícího z ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. a jejím smyslem je zamezení opakování kasační stížnosti ze stejných důvodů, které by logicky nemohlo přinést jiný výsledek a vedlo by jen k protahování řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 216/2004).

Z výše uvedené rekapitulace projednávané věci je patrno, že toto ustanovení na posuzovanou situaci plně dopadá, nedopadá na ně naopak výjimka obsažená v části tohoto ustanovení za středníkem. Kasační stížnost stěžovatele totiž směřuje proti rozsudku krajského soudu, jímž tento soud rozhodl znovu poté, co byl jeho první rozsudek ze dne 22. 10. 2004 zrušen výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti zpochybňuje argumentaci krajského soudu, která odráží závazný právní názor vyjádřený v daném rozsudku zdejšího soudu. Důvodem jeho kasační stížnosti tedy není námitka, že se krajský soud tímto názorem neřídil, ale naopak zpochybnění tohoto závazného právního názoru.

Proto je nutno takovou kasační stížnost označit za nepřípustnou podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a jako nepřípustný návrh ji ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu